

درگذشت ادیب و عارف نامی "عبدالرحمن جامی" خاتم شعرای بزرگ ایران (898 ق)

عبدالرحمن بن احمد بن محمد جامی، صوفی، ادیب نحوی و شاعر ماهر در سال 817 قمری در شهر جام خراسان به دنیا آمد.

عبدالرحمن بن احمد بن محمد جامی، صوفی، ادیب نحوی و شاعر ماهر در سال 817 قمری در شهر جام خراسان به دنیا آمد. وی در فنون طریقت، از مریدان نقشبندیه بود و ارتباط فراوانی با پیر طریقت داشت. جامی را شیعه دانسته‌اند و اشعار پرشوری را در مناقب اهل بیت (ع) از او نقل می‌نمایند. ولی گویا وی مذهب خود را پنهان می‌ساخته و تقیه می‌کرده است. أشیعة اللّمعات، بهارستان، چهل حدیث، دیوان اشعار، سلامان و آبسال از جمله تصنیفات وی می‌باشند. غزلیات جامی بسیار شیرین و گاهی تلفیقی از عربی و فارسی هستند. وی را خاتم شعرای بزرگ پارسی گوی خوانده‌اند. در اشعار جامی، افکار صوفیانه، داستان‌ها، حکمت، اندرز، تصورات خیالی و غنایی، به وفور دیده می‌شود. او در مثنوی‌های خود، روش نظامی را تقلید می‌کرد و در غزل از سعدی و حافظ پیروی می‌نمود. با این حال، نباید جامی را از ابتکار مضامین تازه و قدرت بیان و لطف معانی در اشعارش بی‌بهره دانست. جامی با آن که کمتر به مرتبه و جایگاه استادان بزرگ پیش از خود می‌رسد، ولی از آن جهت که خاتم شعرای بزرگ پارسی زبان است، دارای اهمیت و مقام خاصی است. جامی در سال 898 ق در 81 سالگی در هرات چشم از جهان فرو بست.